

CIA PEPA PLANA PRESENTA: “L’ATZAR”

Entre tot el fascinant catàleg de criatures humanes, el pallasso és potser l’únic que no coneix el desànim. Mireu amb quin posat seriós i quina admirable perseverança es dedica intensament a buscar solucions quan sorgeixen problemes. Mireu com produeixen solucions brillants les seves neurones. El problema es que cada solució dona lloc a un problema rigorosament nou pel qual caldrà novament buscar solucions que a la vegada provocaran noves dificultats. La vida del pallasso és dura, sí. Sort que sovint intervé l’atzar, amb el seu repertori de feliços accidents, i el pallasso acaba trobant per casualitat el que no buscava.

Mercedes Abad

DESCRIPCIÓ

Seguint amb el mètode de la companyia, la improvisació, per realitzar un espectacle de creació pròpia, en aquest cas ens hem plantejat jugar a partir de l’espectacle “Hatzàrdia”, reduint-lo tècnicament i creant una història pròpia. L’atzar, les casualitats, els camins encertats o equivocats i la màgia en son el punt de partida. Les coses es van enredant quan a les situacions plantejades els hi posem un nas de pallass@.

L’equip de treball ha estat gairebé el mateix que en les darreres produccions, el que facilita d’entrada l’entesa de codis.

Aquesta es la quarta producció de la companyia i també continuem en la línia d’un espectacle pensat per a un públic adult on tenim a la Pepa pallassa, sola a l’escenari, jugant amb un codi no verbal.

FÍTXA ARTÍSTICA “L’ATZAR”

Pallassa	Pepa Plana
Assessorament Màgia	Màgic Andreu
Música Original	Lluís Cartes
Vestuari	Rosa Solé
Il·luminació	Jordi Llongueras
Fotografia	Joan Sánchez
Producció	La Vaca Flaca
	Pepa Plana
Direcció	Joan Busquets

TRAJÈCTORIA DE LA COMPANYIA

Pepa Plana crea la seva pròpia companyia amb una clara intenció de fer teatre de pallassos per a un públic adult i es d'aquesta manera com estrena “**De Pe a Pa**” a la Fira de Teatre de Tàrraga 98.

Tot seguit, a l'any 2000, presenta al IXè Festival Internacional de Pallassos de Cornellà el seu espectacle “**Giulietta**”

És al 2004 que estrena al Teatre Fortuny de Reus, al marc de la Fira del Circ Trapezi el tercer espectacle “**Hatzàrdia**”. Aquest és el primer cop que no juga amb el codi verbal. Al mateix any i a partir de l'Hatzàrdia, reduint-lo tècnicament per poder viatjar amb més facilitat i representar-lo en espais més acollidors, estrena “**L'atzar**”, al Teatre Tantarantana de Barcelona, dins del Novembre Vaca d'aquest any.

“**Penèlope**”, és el cinquè espectacle estrenat al gener del 2010 al Festival Pallassòdrom de Vilaseca, també pràcticament sense text i amb la important incorporació a la direcció de la Nola Rae, la degana de les pallasses en actiu.

Al 2011 amb “**Èxode**”, per primera vegada comparteix escenari amb altres dos reconeguts pallassos, per explicar la duresa de les grans migracions per motius polítics i econòmics.

Es al 2012, que inicia una nova etapa incorporant-se temporalment a la ‘troupe’ del “**Cirque du Soleil**”, a la seva seu de Montréal, per la creació del nou espectacle “**Amaluna**” i el primer any de la gira per Canadà.

I amb “**Despistats**” 2014 conjuntament amb en Toti Toronell, comença amb els espectacles de teatre de carrer per obrir una altra finestra per guaitar el món.

“Paradís Pintat” dirigit per Ferruccio Cainero i estrenat el juliol del 2016 en el marc del Festival Grec de Barcelona és de moment l'última proposta teatral. Un espectacle d'una gran riquesa visual que vesteix de poesia la cara més trista de les migracions.

I finalment **"Suite"**, una nova proposta de carrer, estrenada al Festival "Teatre sense Teatre" de Rubí al juny de 2017.

Juntament amb el reconeixement del públic ha estat guardonada amb nombrosos premis, on destacariem el **Premi Nacional de Cultura 2014** atorgat per la Generalitat de Catalunya.

ALTRES PRODUCCIONS

Del 2006 al 2008, participa a la producció **“La història del Petit Sastre”** de l'**Orquestra de Cambra de Granollers**, en la que la Pepa explica el conte dels Germans Grimm, amb l'acompanyament de l'orquestra dirigida per a en Francesc Guillén i amb la direcció escènica de Pep Bou

“Un Tramvia anomenat Desig”. Aquesta producció de l'**Escena Nacional d'Andorra 2008**, suposa una revisió del clàssic de Tennessee Williams amb una nova mirada al personatge de la “Blanche”, que la Pepa interpreta amb tot el seu bagatge de pallsa. Estrenat al Teatre Comunal d'Andorra la Vella al novembre del 2008, fa temporada a Barcelona el següent gener i després la gira per Catalunya la temporada 2009/2010.

Des del 2001 i fins a l'última edició del 2009, Pepa Plana ha estat la directora artística del **“Festival Internacional de Pallasses d'Andorra la Vella”** de periodicitat biennal i absolut referent mundial del tema.

RECONeixEMENTS

- **Premi Zirkòlika al Millor Espectacle de Circ de Sala o Carpa del 2017** per Paradís Pintat
- **PREMI NACIONAL DE CULTURA 2014** de la Generalitat de Catalunya.
- **Premi “Pallasso de l’Any” 2013** de la Fira del Clown de Vilanova de la Muga.
- **Premi Sabatot Alegre**, 9a Setmana del Pallasso, Castellar del Vallès 2011. Per la seva trajectòria.
- **Premi del Públic** a la Gala dels Premis de la Revista Zirkolika 2010, per

PENÈLOPE

- **Premi Arc 2004** a la categoria de circ por l’espectacle **“Giulietta”**.
- **Menció Honorífica** per l’espectacle **“Giulietta”** en el IXè Festival Internacional de Pallassos de Cornellà.
- **Premi Aplaudiment FAD 1999** per l’espectacle **“De Pe a Pa”**.

LA PREMSA HA DIT

Pepa Plana, entranyable

La pallassa Pepa Plana ha creat una corrua de personatges entranyables. Furga en els tòpics de l'imaginari femení, des de la dona de fer feines a la mare de paper, genials per convertir-los en objecte dels seus gags, molt soviet amarats d'un to malenconiós i poètic ben resolt. Pepa Plana te a les mans un bon espectacle amb petites dosis de màgia, i molt ben cuidat en detalls, com ara el vestuari, guardó, sens dubte, a la constància i al treball més honest, que dóna els seus fruits en aquestes històries.

Pep Martorell, El Punt, 13 setembre 2004.

Pepa Plana, una gran pallassa

El Pallasso és, tal vegada, la personificació més qualificada de l'existència humana. Pepa Plana en va fer una genial demostració. Una anàlisi de la vida a través d'un llenguatge gens rebuscat i simple.

Joan Sala Vila, El Vallès, 8 d'abril 2005.

Sola

Pepa Plana està sola ante el peligro, ante el escenario al que entra casualmente como limpiadora y que gracias a su capacidad de transformación de los elementos más cotidianos en juguetes escénicos logra un espectáculo de gran intensidad y su siempre deslumbrante poder comunicativo como payasa de gran recorrido y sensibilidad cautivadora.

Artez 100, Agosto 2005

Para disfrutar

Pepa Plana, se colocó su nariz de payasa, salió al escenario y lo bordó. Nos ofreció un espectáculo impecable. El espectáculo está lleno de buenos momentos. De comicidad y de ternura.

Joaquín Melguizo. Heraldo de Aragón. 13 octubre 2005.

Una pallasa més clàssica

Plana domina d'una manera espectacular el seu cos a l'escenari –arriba a semblar de goma- i continua construint una pallasa tendra, lírica, presumida (molt presumida) i sexi, amb un vestuari increïble. Una pallasa que juga amb el públic i se'l posa a la butxaca.

R. Porta, El Periòdic d'Andorra, 5 març 2006.

Com un guant

El que fa Pepa Plana a l'escenari sembla molt senzill, però és molt complicat. És molt difícil sortir davant del públic i ficar-te'l a la butxaca en dos minuts quan no tens l'ajuda de cap artifici, de cap text que captivi la imaginació de l'espectador. Es serveix de la millor tradició de l'art del pallaso i també d'un bagatge important com a actriu, gracies al qual sap copsar molt bé com respira la platea, com mesurar el temps de cada efecte i cada acudit, i com fer creïble el més inversemblant. Hi ha teòrics de l'art que afirmen que la creativitat no és una altra cosa que un exercici d'afinitats, i a la Pepa Plana, certament, l'escenari li escau com un guant

Miquel Vigo, Diari d'Andorra, 5 març 2006.

L'humor tendre i punyent de Pepa Plana

Va irrompre entre el públic que omplia de gom a gom el Teatre de l'Aurora. L'humor te un codi, ens comentava al final. Deu ser això, perquè la Pepa Plana ens va demostrar que el coneixia bé donat que no vàrem parar de riure ni un moment, fins i tot sense ni tant sols moure els seus ulls blaus i transparents en un rostre summament expressiu, aixecava les rialles de tothom.

Maribel Nogué, L'Enllaç, 23 març 2006.

La nariz como escudo

La expresividad de Pepa Plana recorrió como un escalofrío desde la primera hasta la última butaca y logró encender todas las emociones. Arropada por un público que reventaba la sala, encadenó con gusto los personajes que se pasean por "L'atzar" una galería de almas en pena con eterna sonrisa dibujada. Pepa Plana maneja con inteligencia los dosificadores del humor y la melancolía para generar una empatía inmediata y al tiempo duradera.

Alfonso Arribas, El Norte de Castilla, 28 gener 2007.

